

Geachte leden van de Tweede kamer der Staten Generaal,
Reactie op de nieuwe 'mestwet' van de leden Grinwis en Holman.
In dit dossier geldt dat 'niet alles kan overal'.

Als akkerbouwer heb ik aanmerkingen op de volgende voorstellen:

1. Nederland compartimenteren in 3 gebieden.

Indien mesttransporten van overschotgebieden naar tekortgebieden worden beperkt door de indeling van compartimenten, dan leidt dat tot verplaatsing van veehouderij naar die regio's. De tekort gebieden zijn de regio's waar akker- en tuinbouw de boventoon voeren. Effect daarbij is dat de druk op de grondmarkt nog hoger wordt, dus dat overblijvende plantaardige bedrijven de bedrijfsvoering nog meer richting kapitaal intensieve gewassen moet zoeken, met de daaraan gekoppelde intensivering van de teelt en het bouwplan. Overigens is de huidige indeling van grondgebruik er niet voor niets; op zware (knip)klei, laag veen en arme zandgrond is akker- en tuinbouw niet mogelijk. Daaraan gekoppeld is dat met name de intensieve veehouderij die niet grond gebonden is vertegenwoordigd op de arme zandgrond. Daarnaast zou een 'trek naar de akkerbouwgebieden' van intensieve veehouderijen stuiten op planologische en burger bezwaren, waardoor dit geen oplossing is. Gevolg: in de akker- en tuinbouwgebieden ontstaat door de beperking per compartiment een gebrek aan mest aanvoer.

2. De aanvoerafstand inperken tot 100 km.

Hier gelden dezelfde argumenten als bij de compartimentering. Overschot en tekort zit als gevolg van bodemgebruik niet naast elkaar en leidt deze maatregel tot mesttekort in de akker- en tuinbouw. Deze moet dan weer terug schakelen naar kunstmestgebruik, met de daaraan gekoppelde nadelen. Nogmaals, de akkerbouw is in hoofdzaak gesitueerd langs de randen van Nederland in de kustgebieden, terwijl het mestoverschot zich concentreert in de gebieden met intensieve veehouderij in Oost Brabant, Oost Gelderland en Twente en de Veluwe en omstreken.

3. Samenwerkingsverbanden beperken tot een afstand van 25 kilometer.

Indien een samenwerkingsverband zich onder één entiteit af speelt kan hier natuurlijk nooit een beperking op gelegd worden. Een exclusieve samenwerkingsovereenkomst is dan feitelijk niet anders dan onder 1 bedrijfsnummer. Los van het argument dat ook dit afstandcriterium niet onderbouwd is, is de juridische houdbaarheid volgens mij nihil.

4. Extra subsidie naar 'Maatschappelijke gronden'.

Dit voorstel doet denken aan de oude 'bergboerenregeling'. Maar deze regeling kan niet uit het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid (GLB) gefinancierd worden. De doelstelling van het GLB is dat ALLE boeren een paritair inkomen moeten kunnen verwerven met ondersteuning vanuit het GLB. Dus moeten alle boeren in gelijke mate aanspraak kunnen maken op dat GLB. Daarbij hebben de huidige ondersteunings bedragen een oorsprong in het opheffen van het markt- en prijsbeleid voor landbouwproducten vanaf 1990, waardoor deze productprijzen zijn gezakt naar wereldprijs niveau. Een extra ondersteuning voor boeren met de handicap van beschermzônes rondom natuurgebieden moet dan ook additioneel gefinancierd worden. Een maatschappelijke opgave moet maatschappelijk worden betaald!

Uit belang voor de akker- en tuinbouw in Nederland en daarmee voor het behoud van voldoende Nederlands plantaardig voedsel, verzoek ik u de mestwet 'Grinwis-Holman' op de genoemde punten aan te passen.

